

Arrest

nr. 220 299 van 25 april 2019
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN ELSLANDE
Hertjen 152 bus 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 april 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 december 2018.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN ELSLANDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten naar het oordeel van de verwerende partij werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste

lid, 12° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zo dient te worden opgemerkt dat er geen bevel mag worden gegeven of het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder deze van het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het artikel 8 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In casu dringt zich dan ook een onderzoek van dergelijke argumenten op.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, moet dan ook verworpen worden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in het eerste middel aan: *“Schending van artikel 62 van de wet van 5 december 1980 en de artikelen en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de motivering van administratieve handelingen.”* In het tweede middel voert zij aan: *“Schending van artikel 7,§1,1° en van artikel 74/13 Vreemdelingenwet”*. In het derde middel werpt zij de schending van artikel 8 van het EVRM op en in het vierde middel de schending van het proportionaliteitsbeginsel.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet werd de partijen bij beschikking van 27 november 2018 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekster richt op 10 december 2018 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

2.4. In het proces-verbaal van 21 maart 2019 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij licht haar actuele feitelijke situatie toe, waarbij zij erop wijst dat zij op 17 augustus 2018 is bevallen en dat een procedure tot erkenning van het kind door de vader lopende is bij de burgerlijke stand van de stad Sint-Niklaas. Waar de voorzitter erop wijst dat zij met haar uiteenzetting niet antwoordt op de beschikking, stelt de verzoekende partij enkel de nieuwe feiten zoals deze zich hebben voorgedaan te kunnen meedelen en zodoende te willen wijzen op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.5. Waar verzoekster ter terechtzitting haar actuele feitelijke situatie toelicht en erop wijst dat zij op 17 augustus 2018 is bevallen en dat een procedure tot erkenning van het kind door de vader lopende is bij de burgerlijke stand van de stad Sint-Niklaas, merkt de Raad op dat het nieuwe elementen betreft die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing en waarvan verzoekster zelfs geen gewag heeft gemaakt in haar verzoekschrift. De bestreden beslissing kan niet vernietigd worden op grond van elementen waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof. Het staat verzoekster vrij om de nodige verblijfsprocedures op te starten als de procedure tot erkenning van haar kind door de vader zijn beslag heeft gekregen. Ten slotte merkt de Raad op dat

verzoekster de beschikking totaal onbesproken laat. De inhoud van de beschikking blijft dan ook overeind.

2.6. Gelet op voorgaande brengt verzoekster geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA